

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1167/2532

อัยการ แพ่ง

โจทก์

นาย บุญ เกียน แก้ว แสน เมืองจำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา 185, 221

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 22

เมื่อความผิดฐานมีสุรากลับไว้ในครอบครอง ฐานมีสุราแช่ไว้ในครอบครอง และฐานทำสุราแช่โดยไม่ได้รับอนุญาต ต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 22 ประกอบกับพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัดพ.ศ. 2520 มาตรา 3 แม้ผู้พิพากษาที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ก็ตาม จำเลยก็ไม่มีสิทธิฎีกาในข้อหาดังกล่าว แต่เมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยข้อหาความผิดฐานมีภาชนะเครื่องต้มกลั่นสำหรับทำสุราไว้ในครอบครองและฐานทำสุรากลับโดยไม่ได้รับอนุญาตซึ่งจำเลยมีสิทธิฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้แล้วเห็นว่าพยานหลักฐานของโจทก์ฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดศาลฎีกาย่อมมีอำนาจยกฟ้องโจทก์ในข้อหาความผิดฐานมีสุรากลับไว้ในครอบครอง ฐานมีสุราแช่ไว้ในครอบครอง และฐานทำสุราแช่โดยไม่ได้รับอนุญาตได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 เพราะเป็นข้อเท็จจริงอันเกี่ยวพันกัน

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกับพวกได้ร่วมกันมีภาชนะเครื่องกลั่นสำหรับทำสุรา และจำเลยได้ทำสุรากลับ ทำสุราแช่ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน และมีสุราดังกล่าวไว้ในครอบครอง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493 มาตรา 5, 30, 32, 45 พระราชบัญญัติสุรา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2497 มาตรา 4, 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 ริมของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493 มาตรา 5, 30, 32, 45 พระราชบัญญัติสุรา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2497 มาตรา 4, 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 เรียงกระทงลงโทษ ฐานมีภาชนะเครื่องกลั่นสำหรับทำสุราไว้ในครอบครอง จำคุก 1 เดือน ฐานมีสุรากลับไว้ในครอบครองปรับ 300 บาท ฐานมีสุราแช่ไว้ในครอบครองปรับ 300 บาท ฐานทำสุรากลับโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 1 เดือนฐาน

ทำสุราแช่โดยไม่ได้รับอนุญาต ปรับ 200 บาท รวมจำคุก 2 เดือนและปรับ 800 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้
กักขังแทน ของกลางริบจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำ
พิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "สำหรับความผิดฐานมีสุรากลั่นไว้ในครอบครองฐานมีสุราแช่ไว้ในครอบครองและฐาน
ทำสุราแช่โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้นศาลชั้นต้นลงโทษปรับจำเลยแต่ละกระทงไม่เกินห้าร้อยบาท จึงต้องห้าม
อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง
พ.ศ. 2499 มาตรา 22 ประกอบกับพระราชบัญญัติ ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับ
ในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 จำเลยอุทธรณ์ว่าพยานหลักฐานของโจทก์ไม่มีน้ำหนักให้รับฟังลงโทษ
จำเลยได้ เป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง และจำเลยไม่มีสิทธิฎีกาในข้อหาดังกล่าวอีกแม้จะมีผู้พิพากษา
ที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงก็ตาม คงมีปัญหาในชั้นนี้ว่าจำเลย
กระทำความผิดฐานมีภาชนะเครื่องกลั่นสำหรับทำสุราไว้ในครอบครองและฐานทำสุรากลั่นโดยไม่ได้รับ
อนุญาตหรือไม่ พิเคราะห์แล้ว คดีนี้โจทก์มีนายอุกฤษณ์สันป่าแก้ว สิบตำรวจเอกมณฑล วงษ์ประทานชัย
และสิบตำรวจโทปรีชา ปราบหงษ์ เป็นประจักษ์พยานเบิกความทำนองเดียวกันว่า หลังจากได้รับแจ้งจาก
สายลับว่าจำเลยกับภรรยาจะต้มสุราเถื่อนในคีนันแล้ว พยานทั้งสามจึงวางแผนจับกุมจำเลย ต่อมาเวลา
ประมาณ 20 นาฬิกา พยานทั้งสามกับพวกซึ่งเป็นลูกจ้างโรงเหล้าอีก 4 คน ได้พากันขึ้นรถยนต์ไปเพื่อจับกุม
จำเลย โดยไปจอดรถที่บ้านจำเลยประมาณ 500 เมตร แล้วเดินไปทางด้านหลังบ้านจำเลย ขณะเดินลัด
ป่าไปห่างจากสถานที่ที่สายลับแจ้งไว้ประมาณ 100 เมตร ก็เห็นแสงไฟ จึงพากันเดินโอบล้อมบริเวณที่มี
แสงไฟนั้น เมื่อเข้าไปถึงพยานทั้งสามแอบดูอยู่ที่กอด้วย เห็นจำเลยซึ่งอยู่ห่างไปประมาณ 3 เมตร กำลัง
เอาฟืนใส่ในเตาซึ่งขุดลงไปในดิน บนเตาดังกล่าวมีถังเหล็กตั้งอยู่กับมีหม้อดินบนหม้อดินมีกระทะเหล็กที่ใช้
ทำความเย็นซึ่งเป็นการต้มสุราเถื่อนและเห็นนางเรียนภรรยาจำเลยช่วยจำเลยอยู่ด้วย พยานทั้งสามแอบ
ซุ่มดู ประมาณ 5 นาที เห็นนางเรียนจะออกไปตักน้ำข้างนอก เกรงว่าจะไปพบพวกของพยานจึงรีบเข้าไป
จับกุมโดยนายอุกฤษณ์เข้าไปหานางเรียนแต่นางเรียนวิ่งหนีเข้าป่าไป นายอุกฤษณ์สะดุดก้อนหินล้มลงจึง
ตามจับไม่ได้ส่วนสิบตำรวจเอกมณฑลเข้าไปจับจำเลยแต่จำเลยสะบัดตัวหลุดไปได้และวิ่งหนีเข้าไปในบ้าน
ของจำเลยซึ่งอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ 200 เมตร สิบตำรวจเอกมณฑลและสิบตำรวจโทปรีชาไม่กล้า
ตามเข้าไปในบ้านจำเลยหลังจากนั้นพยานทั้งสามกับพวกจึงนำภาชนะสำหรับต้มกลั่นสุรา สุรากลั่นและ
สุราแช่ของกลางส่งร้อยตำรวจตรีพลายแก้ว เล้าเฮง พนักงานสอบสวนศาลฎีกาเห็นว่า แม้พยานโจทก์ทั้ง
สามจะเบิกความในทำนองเดียวกันก็ตามแต่พยานหลักฐานของโจทก์ยังมีข้อสงสัยหลายประการ คือ ได้
ความจากสิบตำรวจเอกมณฑลและสิบตำรวจโทปรีชาว่า พยานทั้งสองรู้จักจำเลยมาก่อนเกิดเหตุและทราบ
ว่าจำเลยต้มสุราเถื่อนเป็นประจำ เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุก็พบจำเลยและนางเรียนกำลังต้มสุราเถื่อนอยู่ โดยมี
ของกลางอันเป็นหลักฐานการกระทำผิดอยู่พร้อม และจำเลยกับนางเรียนก็ไม่รู้ตัวแต่พยานโจทก์ทั้งสาม

กลับชும்ดูอยู่ประมาณ 5 นาที จนกระทั่งนางเรียนกำลังจะออกไปตักน้ำจึงเข้าทำการจับกุม ไม่ปรากฏว่า เหตุใดจึงไม่เข้าทำการจับกุมในทันที ทั้งยังได้ความว่า พยานทั้งสามชும்ดูอยู่ห่างจำเลยเพียงประมาณ 3 เมตร แต่ก็จับกุมจำเลยกับนางเรียนไม่ได้ ดังนี้ พฤติการณ์ในการจับกุมจำเลยดังกล่าวจึงมีข้อชวนให้สงสัย นอกจากนี้ปรากฏในบันทึกคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษของนายอุกฤษณ์ เอกสารหมายเลข ๑.3 ระบุว่า วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 20.30 นาฬิกา นายอุกฤษณ์กับพวกได้ร่วมกันตรวจจับกุมผู้ลักลอบกระทำผิด พระราชบัญญัติสุราฯ ในเขตท้องที่บ้านวังกวางและได้รับแจ้งจากสายลับว่าที่ใกล้บ้านนายเทียน นางเรียน (ไม่ทราบนามสกุล) มีการลักลอบต้มสุรา เมื่อไปถึงพบชายหญิง 2 คน กำลังช่วยกันต้มสุราอยู่จึงแสดงตน เป็นเจ้าหน้าที่และเข้าทำการจับกุมแต่คนทั้งสองหลบหนีไปได้เมื่อตรวจดูบริเวณที่เกิดเหตุก็พบของกลางใน คดีนี้จึงยึดไว้เพื่อดำเนินคดี ดังนี้ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในบันทึกดังกล่าวจึงแตกต่างจากคำของพยาน โจทก์ทั้งสาม เนื่องจากตามบันทึกนั้นได้ความเพียงว่า มีชายหญิง 2 คน ลักลอบต้มกลั่นสุราใกล้บ้านจำเลย เท่านั้นไม่ได้ระบุว่าจำเลยกับนางเรียนภรรยาเป็นผู้ลักลอบทำสุรา ทั้งไม่มีการแอบชும்ดูก่อนทำการจับกุม ดังที่พยานโจทก์เบิกความแต่อย่างใดสำหรับการจับกุมจำเลยมาดำเนินคดีนี้นั้น ได้ความจากร้อยตำรวจตรี พลายแก้ว เล้าเฮง พนักงานสอบสวนพยานโจทก์ว่า วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 22 นาฬิกา นายอุกฤษณ์นำ ของกลางไปมอบให้และแจ้งความว่าจำเลยกับนางเรียนกระทำความผิดฐานต้มกลั่นสุราผิดกฎหมาย และ จำเลยยังป็นพยายามฆ่าเจ้าพนักงานด้วย วันรุ่งขึ้นร้อยตำรวจตรีพลายแก้วได้ไปตรวจสถานที่เกิดเหตุและ ทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุและแผนที่เกิดเหตุไว้ตามเอกสารหมายเลข ๑.6 และ ๑.4 ตามลำดับซึ่งใน เอกสารทั้งสองฉบับดังกล่าวก็ระบุชื่อจำเลยเป็นคนร้ายไว้ด้วยแสดงว่าพนักงานสอบสวนทราบชื่อคนร้าย คดีนี้ตั้งแต่วันเกิดเหตุแล้วทั้งหมายจับจำเลยเอกสารหมายเลข ๑.7 ระบุขอหาความผิดของจำเลยว่าร่วมกันมี ภาชนะเครื่องต้มกลั่นสุรา ทำและมีสุรากลั่น ทำและมีสุราแช่ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พยายาม ฆ่าและดูหมิ่นเจ้าพนักงานในการปฏิบัติงานตามหน้าที่ ซึ่งนับว่าเป็นข้อหาอุกฉกรรจ์แต่ปรากฏว่าหมายจับ จำเลยออกเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2529 หลังเกิดเหตุคดีนี้ถึง 3 เดือน โดยได้ความจากร้อยตำรวจตรี พลายแก้วเพียงว่าเหตุที่มีการออกหมายจับล่าช้าเพราะรวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับคดีนี้ช้าไปซึ่งเป็นข้ออ้างที่ ไม่สมเหตุผล นอกจากนี้ หลังจากออกหมายจับแล้วเป็นเวลา 1 เดือนเศษจึงมีการจับกุมตัวจำเลยทั้ง ๆ ที่ได้ ความจากสืบตำรวจเอกมัญญและนายอุกฤษณ์ว่า หลังจากวันเกิดเหตุจำเลยก็ไปทำงานที่โรงพยาบาล อำเภอรังษิงตามปกติไม่ได้หลบหนีไปไหน ศาลฎีกาเห็นว่า คำของพยานโจทก์ทั้งสามปากที่อ้างว่าเห็น จำเลยกับนางเรียนต้มกลั่นสุราเถื่อนในคืนเกิดเหตุนั้นเมื่อพิจารณาประกอบกับพยานหลักฐานอื่น ๆ ของ โจทก์ดังได้วินิจฉัยมาแล้วยังมีข้อน่าสงสัยตามสมควร จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยพยานจำเลยอีก ต่อไป และเมื่อพยานหลักฐานของโจทก์ในคดีนี้ฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดศาลฎีกาย่อมมีอำนาจยก ฟ้องโจทก์ในข้อหาความผิดฐานมีสุรากลั่นไว้ในครอบครอง ฐานมีสุราแช่ไว้ในครอบครอง และฐานทำสุรา แช่โดยไม่ได้รับอนุญาต ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 เพราะเป็นข้อเท็จจริง

อันเดียวเกี่ยวพันกัน ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้นไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกา
ของจำเลยฟังขึ้น"

พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ แต่ของกลางให้ริบ

(กู้เกียรติ สุนทรบุระ - ศักดิ์ สนองชาติ - สุวรรณ ตระการพันธุ์)

หมายเหตุ
